

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

-- Θανατικές κατάδικες.

Ο τελευταίος κατάδικος που υπέστη τον διά πυρός θάνατο ήταν ο έμφορτης Χόλτς, ex Γερμανίας, ο οποίος κάρπη δημοσία στις 28 Μαΐου 1813 μαζί με τη γυναίκα και συννεχό τον Χριστιάνο Δέλτς. Επίσης ο τελευταίος κατάδικος που έθανατώθη διά τροχού ήταν ο επίσης Γερμανός Μέγερ, οστις εξετελέσθη στις 2 Μαρτίου 1837. Ο τελευταίος δε ο οποίος κατεδικάσθη στον «δι' ένοσασσώσεως» θάνατον υπέθανε κατά το 1730. Ένοσασσώσις ήταν ή ποιή ή εκείνη κατά την όποιαν ο κατάδικος κλεινόταν γρά μίσα σ' ένα σακάκι και οδηγούν μέσα στη θάλασσα ή σε κανένα ποτάμι. Στην ποιή αυτή καταδικάζονταν συνήθως ή γυναίκες που σκότωσαν τα παιδιά τους.

-- Ένα συνέδριο κοφφαλάων.

Τελευταία συνήλθε σε μιιά πόλι της Γερμανίας ένα συνέδριο το όποιο διήρκεσε δύο διόλιμνες μέρες και κατά το όποιο έγιναν πολλές συζητήσεις... χωρίς ν' άκουσθη ούτε μιιά λέξη απ' το στόμα των οητόρων. Στο συνέδριο αυτό παρενβήσαν όλοι οι κοφφαλάοι της περιφερείας Έσσης, οι όποιοι είχαν πάει εκεί για να λύσουν τα ζητήματά τους. Την πρώτη μέρα ετελέσθη λειτουργία, κατά την όποια ο ιερέας του συλλόγου έκρηξε το θείο λόγο—διιά νεμμάτων και χειρονομιών φραζά. Το απόγευμα οι κοφφαλάοι έκαναν έκδρομή και το βράδυ διασκεδάσαν σ' ένα απ' τα μεγαλύτερα ξενοδοχεία της πόλεως. Την άλλη μέρα την αφιέρωσαν σ' συζητήσεις για διάφορες υποθέσεις του συλλόγου τους...

-- Έπειδή έφαγε μιιά... γάτα.

Πρό τινων έβδομάδιον κατεδικάζη κάποιος Μεξικανός στις έξις ποινές, έπειδή σκότωσε μιιά έφαγε μιιά γάτα, καθώς απειδείθη στη διεξαγωγή της δίξης :

- 1) Σε φυλάκιση δύο ημερών με ψωμί και νερό.
- 2) Σε τριάντα ραβδισμούς.
- 3) Σε τετρατή περιορισμό μέσα στο δήμο του, και
- 4) Στα έξοδα της δίξης.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Κατά τον γεωμόνα του 1720 ο Πέτρος ο Μέγας της Ρωσίας είχε δώσει διαταγή να γίνουν μεγάλες πολεμικές εξοηλσεις και προετοιμασίες, αλλά κανέναν άλλος δεν ήξερε εναντίον τίνος έχροθ θα γινόταν ή εστρατεία. Αυτό αποτέλεσε μυστικό που το ήξερε μόνον ο αυτοκράτορας, ή σύζυγός του Αικατερίνη και ο ύπουγός Μεντζίκωφ.

Μιά μέρα ο αυτοκράτορας κάλεσε έναν ύπαισθητή και τον ρώτησε τί νεότερο λεγόταν στην Πετρούπολι.

—Όλοι, Μεγαλειότατε, μιούν για την έκστρατεία που πρόκειται να επιχειρήσουμε κατά της Περσίας. Απάντησε ο ύπαισθητής.

—Κι' από που το έμαθες αυτό; τον ρώτησε ο Πέτρος εξάλλος απ' την όργη.

—Απ' τον παπαγάλο της αυτοκρατείας. Προχθές που είχα πάει να πάρω διαταγές απ' την Μεγαλειότητα, τον άκουσα να λέη τέσσερες φράσεις : «Θά έκστρατεύουμε κατά της Περσίας!»

Κι' έτσι ήταν πραγματικός.

Τη φράσι αυτή ο παπαγάλος την είχε άκουσει μέσα στο βασιλικό γκαρφείο, όπου ο αυτοκράτορας την επανειλάμβανε με έντονο ύφος στις σχετικές συζητήσεις...

-- Σ' άγαπώ !..

Επίσης ο Στέντιλ άγαπούσε πολύ τα μικρά τους γεύματα στο σπίτι της Μελανίας. Όταν έγυρζαν από τον περίπατό τους, ή ύπρητρια τους τηγάνιζε γλήγορα-γλήγορα πατάτες, τους έφτιαχνε μιιά παχειά ομελέττα και τους έφερε φρούτα και κρασί. «Βάζουμε, διηγείται ο Στέντιλ, μιιά καρέκλα άνάμεσά μας, και ριχνόμαστε στο φαί με μιιά λαμαρίνα, σαν ναχάμε μέρες να φάμε».

Στο σημείο αυτό βρισκόταν τα πράγματα, όταν έξαφνα, μιιά μέρα ή Μελανία ανήγγυλε στον Στέντιλ ότι θα πήγαινε στην Μασσαλία. Μιά νέα σελίδα του μηρού αυτού έρωτικού μνηστορηματος άρχισε. Θά την διηγούσμε και αυτήν στο ερχόμενο φύλλο.

Η ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

Χ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

- 1 -

Στη βρύσι στέχο και δίφω, νερό κρατό δεν λίνω. Τηρόγοντας τις έμμορφες που πήραν το κανάτι. Κανάτι, έμμοζαγόνο, νίζα το οίκελό σου, που σε κρατούν ή έμμορφες και λίνουν το νερό σου. Τρεις αδερφοφίλες είμαστε κι' ή τρεις άδωγοντοπούλες, τη μιιά τη λένε Βασιλακιά, την άλλη Κρούα Βρούσι, την τρίτη την καλύτερη τη λένε Κυταρίσι. Νά έφίλωνε τη Βασιλακιά, νάπαινα από τη Βρούσι, νάπέταγε να ζουήμονα κοντά στο Κυταρίσι!

- 2 -

— Που ήσουν περιστεροφίλο μου, τόσον κρατό που λείπεις ; — Πήρα να μίσο λάχανα στα κλέφτικα λιμνία, κι' οι κλέφτες μās αγνάστεραν από ψηή ραζούδα : — Κορώδια μαυρομάτια, για κοντοκαρτερίτε κάτι να σάς ροτήσουμε, κάτι να σάς είπούμε. Μην είναι βέγγες στο χωριό, μην είναι κι' Αρβονίτες ; — Που έξερω, κατεπάνω μου, κι' αν είναι κι' αν δεν είναι ; — Φαρού είναι δύο, τρεις, τέσσερις και ζάνουν τόν άσκη : — Πουός έχει δύο γλυκό κρασί, έχει όμορφο κρασί ; — Πατάς έχει γλυκό κρασί, έχει όμορφο κρασί. Έπυχαν και ζουήφανε μες στού πατά το σπίτι. — Πατά, φρονιά, πατά, κρασί, να πιούν τα παλληκάρια, πατά, τη θυγατέρα σου, τη θέλει ο κατεπάνω. — Έμένα ή θυγατέρα μου λείπει στο μοναστήρι, για να γενή καλογοριά ν' άγάση την ψυχή της. — Πατά, σου κόβω τα μαλλιά, σου κόβω και τα γένια ! — Έλγη και την έφερε, φρόδια λουμοσιμένη.

- 3 -

Σαν μήλο πούνα στη μιιά το παραγομένο, έτο' είνε και τ' άπάνταρο σάν έχει τ' κωρός του. Λόγια λέει της μίνας του, λόγια της άδερφής του : — Μάνα, στη μέση δε χωριό, στην άκρη δεν ζουήμια, στρώσε μου έξω στην άκρη, έξω στο περιόλι, να πέτουν τ' άνθη άπάνω μου, τα μήλα στην ποδιά μου, να πέτη της άμυγδαλιάς το παραγομένολό της.

- 4 -

“Όσο είν' το μήλο κόκκινο και το κροδί άσπρο και το τριαντάφυλλο ξανθό άπάνω στο κλωνόρι, έτο' είνε κι' ή άγάτη μου, ή άγαπητή μου. Μην την πανεύης, Κοστανή, την όμορφη γυναίκα, γιατί κρακά δανείζεται και φανερά μοιράζει. — Άστρα γιο κι' άς δανείζεται, φλοριά κι' άς τ' μοιράζει. — Κώπια, δεν δίνει τ' άσπρα σου μοιρά και τα φλοριά σου, παρά δανείζει το φιλί, ντροπιάζει έσε κι' έμένα...”

- 5 -

— Που πάς, άγγελικό κοριό, που πάς κωμορομένο ; — Στη βρύσι πάω για νερό, στον ποταμό να πλύνω. — Στη βρύσι Τοφκού κάθοντα, στη στράτα παλληκάρια, Φυλάζω, που λίνω το νερό, φιλούν τα μάνα μάτια. Φυλάζω, θυγατέρα μου, μαρούς μη σε φιλήση, μαρούς ούδε μαυρειδερός ούδε και λουζιμένους.

- 6 -

Στην παραπάνω γενοιά, στην παρακάτω ρούμα ένας κοντός κοντοπίτσος έχει όμορφη γυναίκα και τη τηλείει ή γενοιά, την άγαπάει κι' ή ρούμα. Χροός βαρή του ρίξανε και θε να την πουλήση. Παρασκευή την έλινε, Σαββάτο τη χτενίει, την Κυριακή τ' άπόγευμα τη βγάει στο παζάρι. — Πόσο, κοντέ, τη λυγερή, πόσο, κοντέ, την κόρη ; — Χίλια έχει τόνα μάγουλο κι' άλλα χίλια έχει τ' άλλο, το λυγερό της το κοριό διαμετρημούς δεν έχει.

- 7 -

Μορή μικροφύλα λεϊμονιά με τα πολλά λεϊμόνια, χαμήλωσ' τα κλωνάρια σου που κελιάδουν τ' άρόνια. Άρηνόνα μου, μεμπάλια μου, να ζήτε, μη λαλείτε, γιατί ή άγάτη μίσεψε και πάει από το βράδι. Τι φταίνε τα γλυκά κρασιά, τι φταίνε τα παλληκάρια, τι φταίνε κι' ή άπάνταρες που βάνουν το φτιασίδι ; Βάνουν ή νείες ή έμμορφες, βάνουν κι' ή παντρημένες, το βάνουνε κι' ή παταδιές κι' άφάνουν τους παταδιές !

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΔΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

Μιά μέρα ο Μέγας Ναπολέων βρισκόταν στο δωμάτιο της αυτοκρατείας, την ώρα που εκείνη καλωπίζοντα. Σε μιιά στιγμή ο αυτοκράτορας πάτησε το πόδι μās κυρίας της τιμής και συγχρόως έβγαλε μιιά φωνή δυνατή, σαν να κόνεσε αυτός φοβερά.

— Τι έχεις ; τον ρώτησε έντονος ή αυτοκράτειρα. — Τίποτε, απάντησε εκείνος γελάοντας. Πάτησα το πόδι της κυρίας από δω και έβγαλε τις φωνές πών προφτάσει να φωνάξη αυτή. Κι' όπως βλέπεις, καλά τα κατάφερα...

